

allerede i § 769 opstillet en vis Begrænsning for Vidnets Pligt til at svare. Jeg finder altsaa Bestemmelsen overflødig.

Ændringsforslaget under Nr. 298 skal jeg ikke dvæle ved; jeg antager, det maa dele Skæbne med de øvrige Bestemmelser vedrørende Eden. Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 300, hvormed Nr. 310 hører sammen. Dette Ændringsforslag ser tilsyneladende uskyldigt ud, men jeg kan ikke nægte, at det efter mit Skøn vil medføre en ganske betydelig Fare for Nævningeinstitutionens fremtidige Udvikling, og det glæder mig derfor, at et Medlem af Kommissionen i sidste Nummer af „Ugeskrift for Retsvæsen“ endogsaa i forstærket Grad har tiltraadt Mindretallets Udtalelser paa dette Punkt. Hensigten med Ændringsforslaget er at undgaa de stødende Resultater, hvortil Nævningeafgørelserne undertiden kunne føre, derved at give Retsformanden Lejlighed til i selve Raadslagningsværelset at give Nævningerne en yderligere Vejledning end den, han har givet dem i Retssalen. For det første kan der gøres den Indvending imod dette Forslag, at det er noget ganske nyt, der her foreslaas. Det er en Regel, som kun har været prøvet en halv Snes Aar i Kanton Genf, og man tør dog vel nok uden at fornærme denne Stat sige, at man ikke kan bygge nogen Afgørelse paa de Erfaringer, man der mener at have gjort. Forholdene der ere ganske forskellige fra Forholdene hos os. Men der er i øvrigt ogsaa andre Grunde, som kunne opfordre til at vise nogen Forsigtighed med at optage den genfiske Ordning hos os. Efter de Oplysninger, der foreligge i Litteraturen om dette Forhold, har Lovgivningsmagten i Kanton Genf svinget paafaldende stærkt fra den ene Side til den anden. I 1884 afskaffede man den offentlige Retsbelæring, i 1890 er man naaet saa vidt, at man gaar den stik modsatte Vej og tillægger Retsformanden en endnu stærkere Indflydelse, end der var Tale om før 1884. Dertil kommer endvidere, at det System, der er indført i Genf, egentlig ikke er et Nævningesystem, men snarere et Meddomsretssystem, idet der nemlig gælder den Regel, at Strafspørgsmaalet afgøres af Nævninger og Ret i Forening. De Erfar-

ringer, man har ment at kunne gøre dernede, ere vist heller ikke helt sikre, saa vidt jeg har kunnet se. Den afgørende Indvending mod Forslaget forekommer mig dog at ligge deri, at det gør Brud paa den Offentlighed, der bør herske under Retsforhandlingerne. Man indfører Offentlighed for at muliggøre Publikums Kontrol med, hvad der foregaar i Retten, for at vise, at der intet foregaar, som ikke taaler Offentlighedens Kritik. Forslaget gaar nu ud paa, at Retsformanden, naar han opfordres dertil af Nævningerne, efter sit eget Skøn skal kunne supplere sin Retsbelæring i Retssalen eller i Raadslagningsværelset. Hvis dette sidste bliver noget, der hyppigt gaar paa, saa vil det eller rettere kan det betyde det samme, som at man gør den Retsbelæring, der foregaar offentligt i Retssalen, illusorisk. Bliver det derimod noget, der sjældent indtræffer, noget, som Dommerne kun i enkelte Tilfælde benytte sig af, vil det upaatvivlelig vække en vis Opsigt, naar det endelig en Gang finder Sted. Menneskene ere nu ikke altid saa godtroende, som de burde være, der vil let opstaa Mistanke om, at der er noget i Vejen, og at Retsformanden og Nævningerne stikke Hovederne sammen. Jeg tror, at der derved vil vækkes en Mistillid, som vil være yderst farlig. Jeg kan heller ikke give den ærede Ordfører Ret i, at dette Forslag skulde pege i nogen rigtig Retning med Hensyn til Nævningeinstitutionens fremtidige Udvikling. Den ærede Ordfører henviste til, at Forslaget havde den gode Side, at det aabner Adgang til en lettere Kommunikation mellem Retten og Nævningerne. Det er selvfølgelig en Fordel, og man maa ogsaa haabe, at Fremtiden vil føre til nogen Lettelse i disse noget omstændelige Former. Men jeg vil rigtignok ikke haabe, at Udviklingen vil føre dertil, at Kommunikationen mellem Retten og Nævningerne skal ske uden fuld Kontrol fra Offentlighedens Side. Dertil kommer ogsaa, at der, hvis Forslaget vedtages, vil opstaa en Vanskelighed med Hensyn til Paaankning af Landsretsdomme afsagte af Nævningeretter, idet det jo er en Paaankegrund, at Retsbelæringen har været fejlagtig. Men Kontrol kan selvfølgelig kun føres med den Retsbelæring, der er given i et offentligt